

stemmelser i den bestaaende Lov urigtigt. Jeg oplyste, da jeg første Gang havde Ordet, at det var Meningen i 1892, da Sygekasseloven blev vedtaget, at det ikke skulde være enhver Arbejder, der i Egenkab af Arbejder skulde have Adgang til de anerkendte Sygekasser, men det skulde kun være *ubemidlede* Arbejdere; men jeg synes, at Cirkulæret af 1900, var det vist, fra den daværende Sygekasseinspektør afviger noget derfra, og særlig finder jeg, at den højtærede Ministers Skrivelse af 26. Januar 1914 til Sygekasseinspektøren i meget høj Grad afviger fra den Opfattelse, som laa til Grund for Affattelsen af den vedkommende Bestemmelse i den gamle Sygekasselov, idet, som jeg nævnede før, den højtærede Minister udtaler, at efter hans Mening maa der være Adgang til Sygekasserne for enhver Arbejder, der ikke har „oppebaaret en varig Gennemsnitsindtægt, som i ikke uvæsentlig Grad overstiger den normale Maksimumsindtægt for Arbejdere indenfor vedkommende Fag“. Jeg synes, det er ganske umuligt at forene denne Opfattelse med Bestemmelserne i § 6, og naar jeg ønsker Bestemmelserne ændret, er det derfor ikke, fordi jeg har noget imod dem i og for sig, men fordi jeg ikke kan billige den Fortolkning af dem, man er kommet ind paa. Men den højtærede Minister har Ret i, at jeg forlanger ikke absolut, selv om det stod til mig at sætte det igennem, at de faste Grænser skal sættes ind i Loven — jeg kan egentlig ogsaa erkende, at det maaske kan have sine praktiske Vanskeligheder. Ja, naar man, som det var Tanken i Folketinget, tilføjer en Revisionsbestemmelse om, at de faste Indtægtsgrænser skal revideres hvert 5te Aar, kan der ikke blive større Ulempe ved, at de staar i Loven; men jeg erkender, at det maaske kan være lige saa rigtigt, at et Rigsdagsudvalg bliver taget med paa Raad i den Henseende. Imidlertid skal det saa ikke være i Forbindelse med Sygekassenævnet. Sygekassenævnet skal selvfølgelig have Lov til at udtale sig; men Rigsdagsudvalget skal efter min Mening have den væsentlige Indflydelse paa Fastsættelsen af Grænserne. Naar Lovforslagets § 6 bliver ændret i den Retning, kan jeg ogsaa godt acceptere den.

Den højtærede Minister var forbayset over, at der var nogle, der vilde gøre det finansielle Spørgsmaal til det afgørende. Jeg ved ikke, om det var henvendt til mig. Jeg har ikke sagt, at jeg vil gøre det finansielle Spørgsmaal til det afgørende, og jeg har endnu mindre sagt, at jeg ikke

kan gaa til nogen Forhøjelse af det Statstilskud, der nu ydes; men jeg har udtalt Betæneligheder ved at gaa til at forhøje Statskassens Udgifter med ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig — det bliver saamænd ikke mindre —, og disse Betæneligheder har jeg udtalt ogsaa paa mit Partis Vegne. Jeg har imidlertid ikke sagt, at de vil blive afgørende for os til Slut; det maa jeg forbeholde Partiet senere at tage Bestemmelse om.

Den Forklaring, som den højtærede Minister gav af, at Sygdomstilfældenes Antal i København er saa ganske overordentlig meget større end paa Landet, var ikke meget fyldestgørende — jeg tror, den højtærede Minister selv vil indrømme det —, og de Bemærkninger, som det ærede Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) henvendte til mig i den Anledning, gav efter min Opfattelse heller ikke megen Oplysning. Den højtærede Minister sagde, at der var jo flere Ulykkestilfælde blandt Industriarbejdere end blandt Landarbejdere. Ja, det er sandt nok; men det kan dog ikke øve nævneværdig Indflydelse paa det Forhold, her er Tale om, og kan i hvert Fald ikke begrunde den kolossale Forskel, der er.

Maa jeg med det samme gøre et Par Bemærkninger til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll); som mente at kunne tiltræde Ministerens Opfattelse af, at alle Smaakaarsfolk skulde behandles ens med Hensyn til Optagelse i Sygekasserne. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem kunde forstaa Ministerens Udtalelser saaledes. Jeg kan i hvert Fald ikke se, at de Udtalelser, jeg nu har citeret et Par Gange, i Skrivelsen af 26. Januar 1914 kan forstaaes paa denne Maade. Var det Ministerens Opfattelse, kunde jeg jo ogsaa tiltræde den pure. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds var ikke enig med mig og andre, altsaa heller ikke med Folketinget og den højtærede Minister, i det rigtige i, at bemidlede Medlemmer maatte blive i Sygekasserne, og jeg tror, han havde endnu mere imod, at de, der var tvungne ud af Sygekasserne paa Grund af deres Bemidlethed, skulde have Lov til at vende tilbage. Det sidste synes jeg nu er en simpel Følge af det første. Naar man vil give de bemidlede Medlemmer Lov til at blive i Sygekasserne, mod at Statstilskuddet falder bort for deres Vedkommende, synes jeg, det er en simpel Konsekvens deraf, at man ogsaa giver de Medlemmer, som tidligere er tvungne ud paa Grund af deres Bemidlethed, Lov til